

Beszéd jubileumi cserkésznapon Cleveland, 2015. szeptember 6.

„Hiszek
A kevesek egymásba tett kezében,
A testvérszóban, a bajtársmarokban,
Az érben, mely patak lesz és folyó,
S halott tengerbe életet zuhant.”

Tisztelt Elnök Úr! Parancsnokok! Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Lányok és Fiúk!

Sík Sándor Megyeri hitvallásának szavai jól érzékeltetik a mai jubileumi cserkésznaphoz vezető történelmi utat is. A magyar cserkészlet néhány elkötelezett, Istent megtalált ember életre szóló szövetségeként indult, tíz és százezreknek jelentette a vidám gyermekkort, a szép ifjúságot és felnőttként a boldogságra vezető utat.

A szétszóratás után pedig a megmaradás egyik legfontosabb forrása lett: a cserkészlet itt, az óceánon túl is élte a magyar szellemet.

Ma délelőtt fölrontatok egy magyar nemzeti zászlót. Egy zászlót, ami mindenhol a világon ugyanazt a hitet és reményt jelenti: hitet abban, hogy mi, magyarok összetartozunk, s a reményt abban – hogy ha felelősek vagyunk egymásért – megmaradhatunk.

Kedves Cserkészek!

Az 1910-ben megalakult és 1941-ben már több mint hatvanezer taggal rendelkező magyar cserkészmozgalom a kommunista hatalom 1948-ban végleg betiltotta. A magyar cserkészmozgalom hajótöröttei a reménybe kapaszkodva érkeztek át a jelképes és valóságos túlsó partra, a szabadság korabeli világába, Amerikába.

Új életet kellett találni, új életet kellett építeni. Voltak, akik magukkal hozták az óceán túlsó partjára a régi sebeiket, amelyek sohasem gyógyultak be. Mások minden szempontból szakítottak régi életükkel: felhasználták az új világ által kínált új lehetőségeket, lemondtak kulturális örökségükről, lemondtak gyökereikről, egyszersmind az otthoniakról, lelkileg kiléptek a magyar nemzetből.

És voltak – nem kevesen –, akik a szó legnemesebb értelmében újrakezdték az életet: közösségeket szerveztek, amelyek éltették a magyarságot. Hosszasan sorolhatnánk a különféle értékes köröket, egyesületeket, amelyben újra meg újra felhangzott vagy papírra íródott a magyar szó, felcsendült a magyar ének, előkerültek a magyar kultúra, a magyar hitélet kérdései.

E közösségek között is kitűnt a cserkészlet. A cserkészlet, aminek részesei rendkívül magas mércét állítottak maguk elé. Sík Sándor szavai szerint rendezték be az életüket: „Tekintet nélkül arra, hogy másoknak tetszik-e vagy nem, tekintet nélkül arra, hogy látják-e vagy nem, tekintet nélkül arra, hogy lesz-e sikere vagy nem: tedd a jót! Tégy minden jót, amit megtehetsz, ott ahol vagy, úgy ahogy teheted, akkorát, amekkorát tehetsz, de mindig szüntelen ez legyen a programod.”

A magyar cserkészek itt, Amerikában is megtanulhatták, hogy önzetlenül jót tenni nem más, mint a leghatékonyabb önvédelem és közösségvédelem.

Nem mindenkinek ismerjük a nevét, de mindenki hite és munkája kellett ahhoz, hogy a magyar

cserkészmozgalom fennmaradjon. Emlékezetünkben meg kell őriznünk mindazokat a cölöpverőket, a magyar összetartozás szenvedélyének csíholóit, akik ma már az égi cserkész tábor tüzeket ülik körül.

Köszönjük Szentkúti tanár úrnak, az egykori miskolci középiskolai tanárnak, aki ezekkel a szavakkal vonta be a mozgalomba a későbbi Külföldi Magyar Cserkészsövetség első vezetőjét, Bodnár Gábort: „Fiam! Egy éve ismerlek. Az a benyomásom rólad, hogy a szemed se áll jól. Ez azt jelenti, hogy van benned elég jó, de több, ami reformálásra szorul. Az a bajod, hogy több az energiád, mint amit rendes dolgokra fel tudsz használni. Felveszlek cserkészeknek, hogy a fölös energiáidat itt használd. De figyelmeztetlek, jól kell használnod.”

Bodnár Gábor jól használta fel az energiáit. 1945 áprilisában, amikor a kommunisták elől menekülnie kellett, megesküdtött arra, hogy amíg él, a cserkészzel szolgálni fogja a nemzetét és a magyar ifjúság ügyét. Állta a szavát, amint megállta fogadalmát a szintén menekülő, nyugat-európai táborokban néhány fiatalból összekovácsolódott Hontalan Sasok törzse is, akik meghatározták a Külföldi Magyar Cserkészsövetség ma is vallott elvi és erkölcsi alapjait. Miután szétszóródtak a világban, mindenhol létrehozták a cserkészetet. Olyan járható utat tapostak ki, ami 70 éven keresztül vonzani, helyes irányban tartani, és célba érkeztetni tudta a külföldön élő egymást követő magyar nemzedékeket.

Köszönet illeti Lendvai-Lintner Imrét, aki napjainkban a nagy elődökhöz méltó módon és változatlanul gondoskodik arról, hogy a külföldi magyar cserkészet lángja tovább lobogjon, és maga köré gyűjtse a magyar fiatalokat a nagyvilágból.

Kedves Cserkészek!

Az elmúlt 70 évben a Külföldi Magyar Cserkészsövetség bebizonyította, hogy a jó, ha jól csinálják, mindennél vonzóbb, mindennél kedvesebb. Megérte sok-sok családnak hétvégente 100 mérföldet autózni a cserkészetért, a találkozásért, a játékért és a magyar szóért. Megérte a saját pénzükből, sokszor két kezük kemény munkájával, állapotbeli köteleességeik maradéktalan teljesítése után tábor szervezni, sátrat vagy éppen magyar viseletet varrni, cserkészházat építeni – cserkésznapot szervezni.

Ha számba akarjuk venni mindazt, ami az elmúlt 70 esztendőben a cserkészetért és a cserkészet által történt, biztosan nem tudunk teljes leltárt adni. Hány és hány gyerek kapta meg itt életre szóló indíttatását – az életről és az összetartozásról, munkáról és hivatásról.

1990 után a Külföldi Magyar Cserkész Szövetség segítségével újra a régi szellemben sikerült fellobbantani a kommunisták által széttagozott cserkésztüzeket mindenhol a Kárpát-medencében. Különösen a vezetőképzés területén adatok semmi mással nem pótolható tapasztalatot és mintát. Itt kell emlékeznünk Kővári Lajos piarista atyára és társaira, a legendás „Ubul bá”-ra és társaira, akiknek köszönhetően külföldön létrejöhetett a cserkész segédtisztképzés sajátosan magyar módszere, amit aztán megörökölt 1990 után a kárpát-medencei magyar cserkészet is.

A magyar fiatalság, amely otthon, a Kárpát-medencében igyekezett a diktatúrák után megtalálni a szabad élet útjait, nagy ajándékot, nagy lehetőséget kapott tőletek.

Napjainkban a négy földrészen – Európában, Észak- és Dél-Amerikában, valamint Ausztráliában – több ezer fiatal összefogó Külföldi Magyar Cserkészsövetség változatlanul az, ami a múltban is volt: a fiatalok számára a magyarságismeret tiszta forrása.

Mindezért a mai jubileumi cserkésznapon a magyar állam nevében köszönet és elismerést kell mondanom a Külföldi Magyar Cserkészsövetségnek.

Kedves Lányok és Fiúk!

Ha tudni akarjátok, mi mindent tettek az elöttetek járó cserkésznevezdékek egymásért és értetek, csináljátok utánuk. Akkor fogjátok megérteni, hogy milyen szeretettel, lelkesedéssel tették, amit csak megtenni képesek voltak.

Számotokra nyilvánvaló, hogy a nemzet elsősorban nem egy eszme, nem egy elvont fogalom, hanem mindenekelőtt közösség. Közösség, amelynek mindannyian részesei vagyunk, közösség, amit a tagjain keresztül tapasztalhatunk meg. Közös örökség is ez: zene, kultúra, hagyomány, történelem. Sorsközösség és nyelvközösség. Ha használjuk ezt az örökséget, ha tudatosan éljük ezt a sorsot, akkor táplálja az életünket, akkor a legnagyobb bajok idején is a szükségből mindig erényt tudunk kovácsolni.

A nemzeti közösség döntés is. Döntés egymás mellett. Különösen igaz ez itt, messze a Kárpát-medencétől. Ti igent mondtatok erre az életre, hétről hétre igent mondtok rá, s ez nem csak nektek, de másoknak is nagyon sokat tesz hozzá az életéhez. A cserkészlet is olyan, mint a nemzet: addig él, amíg hiszünk benne és teszünk érte.

Kedves Barátaink!

Sok baj van, s még gyűl hozzá – szól az örökérvényűnek tűnő székely mondás. Erkölcsi, értékrendbeli és gazdasági válság gyötri a világot, az euroatlanti civilizáció minden eresztékében ropog, lélekszámban csökken és lélekben is apad.

Rendkívül felértékelődnek most azok a közösségek, amelyeknek a tagjai túllátnak a maguk életén, és ezért hajlandóak a szó legnemesebb és legtisztább értelmében szolgálni egy-egy jó ügyet – a halál kultúrájával szemben az élet ügyét.

Olyan ügyeket, amelyekben a tisztát, a szépet és a jót keresik az emberek, és minden erejükkel igyekeznek követni azt – még akkor is, ha újra meg újra megtapasztalják saját gyengeségüket.

Ezért aztán a magyar fiatalságnak, és ezáltal a magyar nemzetnek a jövőben is rendkívül nagy szüksége lesz rátok, cserkészekre. A magyarországi választópolgároktól 2010-ben, majd 2014-ben arra kaptunk megbízást, hogy Magyarországon olyan államot építsünk, amely végre nem kiszolgáltatja, nem megtagadja, hanem szolgálja a nemzetét, olyan államot, amelyre minden magyar számíthat, bárhol él is a nagyvilágban.

Az elöttünk álló nagy munkát csak közösen végezhetjük el és csak akkor, ha mi – Magyarországon, a Kárpát-medencében és nagyvilágban élő magyarok – erőt tudunk adni egymásnak, és erőt tudunk meríteni egymásból.

Ebben a munkában minden cserkészereyre, leleményre, minden jelenlegi és jövőbeli magyar cserkészre is szükség lesz. Így elvégezhetjük a mindannyiunkra kiszabott munkát, elégtételt adva az elöttünk járóknak, és reményt adva a nyomainkba lépőknek.

Adja Isten, hogy így legyen!

A mai naphoz hasonlóan, örömteli találkozásokat és tartalmas együttlétet kívánok a jubileumi 60. cserkésznap valamennyi résztvevőjének, és további jó munkát!

Forrás: Sajtóiroda

A Magyar Országgyűlés elnökének (dr. Kövér László) beszéde a 60-ik clevelandi Cserkésznapon